

ארוחה לשניים

כתבו וציירו
סאל ושלי פרלמן

"רינה, איפה את?" קראה
אמא "בואי לאכול. הכנתי
פרוסת בשר, ושעועית
ירוקה ולחם טרי."

*

אבל רינה לא רצתה לאכול.
היא לא אהבה ירקות ולא
בשר.

אמא לא ידעה מה לעשות כי
כל יום רינה נעשתה רזה
יותר ויותר.

"אנא רינה, תנסי. כשתאכלי
תקבלי עוגת תפוחים."
אבל גם זה לא עזר.

*

יום אחד אמא הכינה את
הארוחה על מגש, שמה
דייסה על כף והסתכלה רגע
הצדה.

ופתאום מתחת למגש יצא
יצור אדום קטן עם חוטם
ארוך, מצחיק.

*

הוא פתח את פיו רחב, רחב
מאוד, ואכל את כל הדייסה
מהכף. הוא נראה גאה מאוד
מכך.

*
"הי, יצור קטן, מה שמך?
שמי רינה. אולי נשחק
ביחד?"

*

"שלום, שמי מר זאב ואני
אוהב לאכול. אני עוזר לכל
הילדים לגמור את הארוחה
שלהם.

שלא תטעי, אני אומנם קטן,
אבל אני יכול לאכול הרבה."

*

"ראי, בזמן הארוחה אפשר
להשתעשע. למשל אפשר
לגלוש על גל במשקה שלך."

*

"אפילו נקניקיה יכולה להיות
טעימה, אם טסים עליה כמו
במטוס."

"מר זאב, אולי אוכל
להצטרף? אני רוצה לדעת
איך אפשר ליהנות
מהארוחה."

*

מר זאב אמר "כמובן. תוכלי
לאכול יחד אתי. זו תהיה
ארוחה לשניים!"
הם גלשו בבבנה, ונחו על
פרוסת קלי.
הם מתחו אטרייה מחוף
לחוף.

*

הם החליקו דרך מקרוני
וקפצו על עגבניות. הם רכבו
על פלפל אדום וטפסו על
תפודים.

*

הם שיחקו מחבואים דרך
חורים בגבינה שוויצרית
ושיחקו כדורת עם סלרי
ואפונים.

*

"עכשיו" אמרה רינה "אני
יודעת שגזר יכול להיות גם
צוללת בים.

המשחק הזה יפה מאוד
והבנתי איך לשחק וליהנות
בזמן האוכל."

*

מר זאב חייך ואמר "נגמור
את הארוחה, אבל את
חייבת לאכול את חלקך.
בסדר?"
רינה הסכימה מיד כי הוא
צדק באמת, ומר זאב אמר
"עכשיו אני הולך."

*

הוא נעלם, כאילו לא היה אף פעם ואמא הופתעה.. הכף התרוקנה.

אמא שמחה מאוד, אבל רינה אמרה "זו לא אני, זה היה מר זאב. אבל עכשיו אני אעמיס את הכף. אוכל את כל הירקות, אוכל חצי ירח!"

*

אמא חייכה באושר, הכל
הסתדר. רינה התחילה
לאכול, ומר זאב יחד אתה!

